

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **T. M.**, nar. X,
státní příslušností Arménská republika,

zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2024, č. j. MV-71167-4/SO-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 2. 2024, č. j. MV-145346-3/OAM-2023, kterým bylo podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle ustanovení § 67 téhož zákona.
2. Žalobce v žalobě namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Žalovaná dle něj došla k nesprávnému závěru, že v případě žalobce nebyla naplněna podmínka 4 let nepřetržitého

pobytu ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Následně shledala posuzování tzv. důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 jako nadbytečných a k takovému posouzení nepřistoupila. Nepřistoupila ani k posouzení možné přítomnosti důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Tento postup byl podle žalobce nezákonný. Dále žalovaná nedostatečně zhodnotila přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, kdy tato povinnost vyplývá z § 174a zákona o pobytu cizinců, ale i z mezinárodních závazků České republiky, především z čl. 8 Úmluvy a ochrany lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaná v podstatě zopakovala závěry správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné.

3. Žalovaná se nejprve zabývala naplněním podmínky dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podmínky podle žalované naplněny nebyly, poslední řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu probíhalo pouze od 11. 10. 2021 do 30. 5. 2023. V tomto ohledu se žalobce domnívá, že žalovaná postupovala formalisticky a předmětné ustanovení vyložila příliš restriktivně. Řízení o opakované žádosti žalobce probíhalo bez mála 1 rok a 8 měsíců, byl bezpochyby naplněn smysl a účel této podmínky. Žalovaná rovněž dospěla k názoru, že žalobce nesplnil další z podmínek, podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na území. S tímto tvrzením se žalobce neztotožňuje, v období od 27. 10. 2016 do 31. 8. 2017 pobýval na území na základě dlouhodobého víza. Následně dne 24. 8. 2017 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu z pozice rodinného příslušníka občana EU. Tato žádost byla sice pravomocně zamítnuta dne 10. 8. 2023, v průběhu řízení však svědčila žalobci fikce pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Samotné období od roku 2017 do roku 2023, kdy na území na fikci pobýval, přesahuje ony 4 roky nepřetržitého pobytu. Závěr žalované je nesprávný a v rozporu se zákonem.
4. Žalobce dále namítl, že má za to, že není pravda, že v jeho případě nejsou „důvody hodné zvláštního zřetele“ ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců přítomny. Jde o neurčitý právní pojem, který je potřeba vyložit. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72. Ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu prostor pro uplatnění správního uvážení, stejně jako § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na který odkazuje. Naopak, správní orgán je povinen trvalý pobyt při splnění zákonných podmínek § 67 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců udělit. Správní orgán měl nejprve přistoupit k výkladu pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“, a poté pečlivě posoudit individuální skutkové okolnosti jeho případu a zvážit, zda je lze na základě výkladu pod tento pojem podřadit. Této povinnosti správní orgán I. stupně nedostál a žalovaná na tuto námitku nereagovala.
5. Správní orgán I. stupně shledal, že případ žalobce nespadá pod „důvody hodné zvláštního zřetele“ a to především ve dvou ohledech. Věnoval se bezpečnostní situaci v Arménii a uvedl, že žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti žádná nebezpečí, jelikož jeho posledním bydlištěm je hlavní město Jerevan, které je od míst bojů vzdálené 280 km. Tato argumentace je irelevantní, jelikož nebezpečí ohrožení života a zdraví žalobci vyplývá především ze skutečnosti, že by v případě nuceného vycestování do země původu byl nucen absolvovat povinnou základní vojenskou službu. Pokud by své povinnosti nedostál, nevyhnutelně by se vystavil nebezpečí trestního stíhání a navazujícího postihu. Správní orgán I. stupně se rovněž věnoval povinnosti absolvovat základní vojenskou službu a hrozbě ohrožení života a zdraví z ní vyplývající. Povinnost registrovat se v Arménii do armády a možnost být v 18 letech věku narukován a branná povinnost je legitimní občanskou povinností. Dle názoru

správního orgánu se jedná o zákonnou povinnost, kterou státní příslušník dané země musí dodržovat, přestože z této povinnosti může vyplývat ohrožení jeho bezpečnosti. Stejně tak dle správního orgánu I. stupně nelze opomenout skutečnost, že stanovení trestu za nesplnění této Arménií stanovené zákonné povinnosti je zcela v rukou tamních představitelů, a ze strany správních orgánů České republiky do toho nelze jakkoli zasahovat. K obdobným závěrům dospěla také žalovaná.

6. Správní orgán I. stupně odkázal na Zprávu o zemi Arménie – Vojenská a civilní služba, ze dne 17. 9. 2020. K obsahu této zprávy se žalobce nemohl vyjádřit, neboť nebyla součástí spisového materiálu k datu 19. 9. 2023, kdy se právní zástupce žalobce seznamoval se spisovým materiálem. Dle žalobce zpráva z roku 2020 plynutím času ztratila relevanci. Součástí spisového materiálu není ani druhý dokument, na který se správní orgán odkazoval, a to Tematická zpráva k informacím o zemi původu ohledně vojenské služby a mobilizace v Arménii, ze dne 1. 3. 2023. Žalovaná uvedla, že tyto informace skutečně součástí správního spisu nejsou, ovšem „že bylo popsáno, z jakých konkrétních informací Ministerstvo vnitra vychází“. Toto však považuje žalobce za nedostatečné.
7. Správní orgán I. stupně se nijak nevěnoval současné situaci v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem, což považuje žalobce za přinejmenším zvláštní. Skutečnost, že arménská armáda se účastní aktivních bojů, činí z povinné vojenské služby nikoliv formalitu, ale možné přímé ohrožení života a zdraví branců. Správní orgán I. stupně se nevěnoval ani podmínkám v arménské armádě, která je dlouhodobě kritizována za vysokou míru šikany, násilí, mučení a úmrtí mimo bojové akce. Arménští armádní představitelé odpovědnost odmítají a situaci neřeší. Žalobce si není jist, zda o těchto skutečnostech hovoří rovněž zprávy ze dne 17. 9. 2020 a 19. 9. 2023, právnímu zástupci žalobce jsou však známy materiály, které pojednávají o nepříznivém stavu dodržování lidských práv v Arménii obecně a rovněž konkrétně o podmínkách v armádě. Žalobce v rámci odvolání poukázal například na Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2022, Arménie, Ministerstvo zahraničních věcí USA, 20. 3. 2023, která upozorňuje mimo jiné na násilné incidenty mezi Arménií a Ázerbájdžánem v roce 2022, v jejichž důsledku došlo k úmrtím a věznění osob. Odkazuje rovněž na závažné problémy v oblasti lidských práv, konkrétně na mučení ze strany příslušníků bezpečnostních složek, drsných podmínkách ve věznicích, svévolnému zatýkání a věznění, zasahování do soukromého života a dalších základních lidských práv atd. Zpráva dále upozorňuje na případy úmrtí, ke kterým došlo v rámci arménské armády mimo aktivní boj a neschopnost státních orgánů tato úmrtí důvěryhodně prošetřit. Ani této námitce se žalovaná nevěnovala. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 Azs 367/2019-33, domnívá se, že závěry Nejvyššího správního soudu, jsou v jeho případě aplikovatelné. V tomtéž případě vydal následně Krajský soud v Praze dne 27. 6. 2022 rozsudek č. j. 55 A 15/2022-38, ve kterém se dopodrobna zabýval aktualitou materiálů obstaných správním orgánem, a ve kterém opětovně shrnul, že spisový materiál nebyl dostatečně doplněn. Obavy žalobce nelze bez dalšího odmítnout.
8. Poukazem na obecně uznávanou legitimitu branné povinnosti daly správní orgán I. stupně i žalovaná najevo, že existenci branné povinnosti cizích státních příslušníků v zemích původu nelze přezkoumávat či zohlednit. Takový závěr však není správný, resp. neplatí kategoricky, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020 - 45. Branná povinnost v Arménii je známá svým tvrdým přístupem k odpíračům vojenské služby. To shledal i Evropský soud lidská práva ve věci Adyan a ostatní proti Arménii

(stížnost č. 75604/11). Žalovaná tyto závěry přezkoumala nedostatečně. přezkoumala zcela nedostatečně a pouze aprobovala nezákonné rozhodnutí správního orgánu I. st.

9. Žalobce dále namítl, že se neztotožňuje se závěrem žalované, že vydáním rozhodnutí by nebylo nijak nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Nesouhlasil s tvrzením žalované, že správní orgán nemá povinnost se otázkou přiměřenosti zabývat. Právo na respektování soukromého a rodinného života je zakotveno rovněž mezinárodními dokumenty, kterými je Česká republika vázána. Jedním z takových je například Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, která právo na respektování soukromého a rodinného života garantuje ve svém čl. 8. Toto ustanovení je vzhledem k postavení Úmluvy v českém právním řádu přímo použitelné a správní orgán tak má povinnost brát ho v patřnou úvahu a rozhodovat v souladu s ním. Uvedl, že v České republice žije 8 let, má zde v podstatě veškeré životní zázemí a je zde plně integrován. Přicestoval ve věku 15 let. Absolvoval střední školu v českém jazyce, kterým plynule hovoří. Ve studiu pokračuje a je studentem vysoké školy. Má zde přátele a sociální kontakty, disponuje rovněž rodinnými a ekonomickými vazbami na území. Žije zde jeho matka, která je držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a jeho bratr (dvojče), který je rovněž žadatelem o udělení povolení k trvalému pobytu a v současné době pobývá na území na základě víza strpění. Celá rodina sdílí společnou domácnost. Vzhledem k tomu, že žalobce je doposud studentem vysoké školy, není schopen si ani přes svou zletilost samostatně obstarat prostředky k životu. Je nadále do značné míry závislý na matce. Naopak zemi původu již řadu let nenavštívil a na jejím území má pouze vzdálenější rodinu. Vycestováním by byl nucen ukončit studium na vysoké škole, kdy šance navázání na studium v Arménii je vzhledem k jeho dlouholeté absenci na jejím území poměrně mizivá. Dále by došlo k odloučení od matky a bratra, což by bylo pro celou rodinu psychicky náročné a stresující. Žalobce by navíc přišel o veškeré materiální zázemí, přičemž by se ocitl na území již v podstatě cizí země.
10. Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby.
11. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
12. Dne 28. 10. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. OAM-954/ZA-ZA11-ZA13-2019 bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje.
13. Dne 11. 10. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
14. Usnesením NSS ze dne 29. 5. 2023, č. j. 9 Azs 80/2023 – 43, byla odmítnuta pro nepřijatelnost kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 4 Az 1/2022 – 85 ze dne 3. 2. 2023, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 12. 2021, č. j. OAM-853/ZA-ZA11-ZA21-2021, kterým byla opakovaná žádost žalobce ze dne 11. 10. 2021 vyhodnocena jako nepřipustná a azylové řízení bylo zastaveno.
15. Dne 15. 6. 2023 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců, proto je rozhodné znění zákona o pobytu cizinců do 30. 6. 2023, viz čl. IV – přechodná ustanovení zákona č. 173/2023 Sb.).
16. Rozhodnutím správního orgánu I. st. ze dne 28. 2. 2024, č. j. MV-145346-3/OAM-2023, byla žádost o povolení k trvalému pobytu zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo žalobou napadeným rozhodnutím potvrzeno. Součástí správního spisu je dále zpráva - Arménie, Informace

Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska, leden 2023, Tematická zpráva k informacím o zemi původu ohledně vojenské služby a mobilizace v Arménii, ze dne 1. 3. 2023.

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
18. Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 platilo, že *povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizince, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.*
19. Podle § 67 odst. 2 téhož zákona *povolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který a) je mladší 18 let, b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo c) je osamělý a starší 65 let.*
20. Podle § 67 odst. 3 téhož zákona *povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b), b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.*
21. Podle § 67 odst. 4 zákona *žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.*
22. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*
23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Podle ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *lze splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, promínout z důvodů hodných*

zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.

25. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečně nebezpečí.*
26. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.) *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
27. Ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 obsahovalo několik možností získání trvalého pobytu, kdy bylo vždy potřeba naplnit pro ten který důvod veškeré zákonem stanovené podmínky. Ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců zahrnovalo podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na území a podmínku, že poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany probíhalo nejméně poslední dva roky. Tyto dvě podmínky stanovené v odst. 1 musely být splněny kumulativně. Další podmínkou bylo, že žadatel spadl do výčtu upraveného v odst. 2 a 3 předmětného ustanovení, případně existovaly jiné důvody hodné zvláštního zřetele (odst. 4). Vždy však za současného splnění podmínek v odst. 1. (srov. bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2023, č. j. 3 Azs 266/2021-27.). Bylo nesporné, že žalobce nebyl osobou uvedenou v § 67 odst. 2 a 3 téhož zákona.
28. Dle správního orgánu I. st. žalobce pobytové podmínky dle § 67 odst. 1 zákona splnil, nesplnil však podmínku dle odst. 2 a 3 zákona a nebyly zjištěny ani důvody pro udělení oprávnění dle § 67 odst. 4 zákona. Ohledně zohledněné doby pobytu uvedl, že mu je z jeho činnosti známo, že žalobce vstoupil na území ČR v roce 2016 na základě dlouhodobého víza za účelem ostatní s platností od 27. 10. 2016 do 31. 8. 2017. Dne 24. 8. 2017 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, ta byla dne 9. 11. 2023 pravomocně zamítnuta. Ke dni vydání rozhodnutí v prvním stupni v nyní řešené věci pobýval žalobce na území na základě víza za účelem strpění pobytu s platností od 9. 8. 2023 do 31. 3. 2024. V době od 28. 10. 2019 do 27. 9. 2021 a dále od 11. 10. 2021 do 30. 5. 2023 byl žalobce žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, která mu nebyla udělena. První žádost byla zamítnuta, pravomocně skončeno řízením o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu dne 27. 9. 2021. Řízení o druhé žádosti bylo u Nejvyššího správního soudu pravomocně skončeno dne 30. 5. 2023. Dne 12. 6. 2023 byl žalobci udělen výjezdní příkaz s platností od 12. 6. 2023 do 28. 6. 2023.
29. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobce není osobou dle odst. 2, 3 ani 4 zákona a zároveň nebyly splněny ani podmínky dle odst. 1. Žalovaná konkrétně uvedla: *„Ke splnění podmínky uvedené v ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy nepřetržitému přechodnému pobytu ke dni podání žádosti, Komise uvádí následující. Ze správního spisu, resp. z Cizineckého informačního systému a azylové evidence, bylo zjištěno, že odvolatel pobýval na území na základě dlouhodobého víza za účelem „jiné/ostatní“ s platností od 27. 1. 2016 do 31. 8. 2017. Následně dne 24. 8. 2017 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, která byla v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-13249/PP-2017 pravomocně zamítnuta ke dni 10. 8. 2023. V tomto období podal odvolatel dne 28. 10. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení bylo pravomocně ukončeno ke dni 27. 9. 2021. Dne 11. 10. 2021 podal odvolatel opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení bylo pravomocně ukončeno ke dni 30. 5. 2023. S ohledem na datum podání žádosti, tj. dne 15. 6. 2023, odvolatel tedy nesplnil podmínku, že nejméně poslední dva roky ke dni podání žádosti probíhalo poslední řízení o mezinárodní ochraně, jelikož*

řízení probíhalo necelé 2 roky (od 11. 10. 2021 do 30. 5. 2023). Odvolatel rovněž nesplnil podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť před zahájením řízení o udělení mezinárodní ochrany nepobýval na území na základě uděleného pobytového oprávnění (dlouhodobé vízum, dlouhodobý pobyt, trvalý pobyt), jelikož dlouhodobému vízu skončila platnost ke dni 31. 8. 2017. Do doby nepřetržitého pobytu lze započítat období, kdy byl žadatele o udělení mezinárodní ochrany, což je od 28. 10. 2019, jedná se tedy o nepřetržitý pobyt, který ke dni podání žádosti, nečiní 4 roky.“

30. Žalobce dle žaloby splnil podmínku 4 let nepřetržitého pobytu (§ 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) vzhledem k fikci pobytu v důsledku řízení o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu z pozice rodinného příslušníka občana Evropské unie.
31. K tomu soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2023, č. j. 10 Azs 283/2022-39, dle kterého *„oprávněnost pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu a po tuto dobu nelze o splnění podmínky nepřetržitého přechodného pobytu hovořit. Smyslem této fikce je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území. Na základě této fikce však nelze rozhodovat v dalších řízeních (viz rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2021, čj. 2 Azs 413/2020-45, zejména body 28-30, rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2022, čj. 9 Azs /111/2022-30, a přiměřeně srov. judikaturu ve věcech dlouhodobého pobytu, např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2015, čj. 5 Azs 98/2015-32, ze dne 19. 4. 2016, čj. 3 Azs 96/2015-44, ze dne 22. 11. 2017, čj. 1 Azs 268/2017-22, ze dne 24. 4. 2019, čj. 6 Azs 36/2019-19, ze dne 27. 9. 2019, čj. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 12. 3. 2021, čj. 2 Azs 377/2020-29, ze dne 29. 4. 2021, čj. 10 Azs 414/2020-41, či ze dne 22. 11. 2017, čj. 1 Azs 268/2017-22).“* Nejvyšší správní soud se sice touto otázkou zabýval ve vztahu k povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 1. 8. 2021), avšak uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Nejvyšší správní soud přitom uzavřel, že *„fikce přechodného pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců nemůže založit splnění podmínky pro udělení trvalého pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“*
32. V rozsudku č. j. 9 Azs 93/2024-34 se Nejvyšší správní soud také zabýval otázkou fikce pobytu ve vztahu k povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dovodil, že *„pobývá-li cizinec, který podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců, na území České republiky na základě fikce přechodného pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, doba trvání této fikce se započítává do doby nepřetržitého přechodného pobytu podle § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců jen za předpokladu, že mu Ministerstvo vnitra na základě této žádosti vydalo povolení k přechodnému pobytu“.*
33. Žalobci tak mohla být uznána pouze doba pobytu na základě dlouhodobého víza za účelem ostatní s platností od 27. 10. 2016 do 31. 8. 2017 a doba vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany od 28. 10. 2019 do 27. 9. 2021 a od 11. 10. 2021 do 30. 5. 2023. Dobu pobytu na základě fikce nelze započítat. Podmínky uznatelného pobytu uvedené ve větě druhé odst. 1 § 67 zákona o pobytu cizinců nesplňuje také doba pobytu za účelem strpení. Dobu pobytu na základě dlouhodobého víza do 31. 8. 2017 však nelze započíst do doby dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť ve vztahu k uznatelné době pobytu po dobu řízení o mezinárodní ochraně nesplňuje podmínku *nepřetržitosti pobytu*, jelikož prodleva mezi oprávněným pobytem v roce 2017 a pobytem v 2019 dle řízení o mezinárodní ochraně přesahuje více jak 2 roky, tudíž nejde o nepřetržitý oprávněný pobyt. Součet doby obou řízení o udělení mezinárodní ochrany nedosahuje trvání 4 let, o 5 měsíců méně než

požadované 4 roky (23 měsíců a 19,7 měsíce). Zároveň žalovaný nesplnil podmínku trvání posledního řízení o mezinárodní ochranu nejméně 2 roky, neboť jeho poslední azylové probíhalo od 11. 10. 2021 do 30. 5. 2023, tedy 1 rok a 8 měsíců, tudíž méně než požadované 2 roky. Žalovaný proto nesplnil podmínku doby pobytu dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a k tomu nesplnil ani osobní podmínky žadatele podle odst. 2 a 3 § 67 zákona o pobytu cizinců.

34. Správní orgán I. st. se ve svém odůvodnění vyjádřil i k tomu, že u žalobce neshledal ani naplnění podmínek dle § 67 odst. 7 zákona, dodal, že nebylo možné aplikovat současně § 67 odst. 4 a § 67 odst. 7 zákona.
35. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 107/2019 – 31 ze dne 23. 10. 2019, v jehož právní větě konstatoval, že: *„úmyslem zákonodárce nebylo umožnit cizincům získat povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců pouze splněním podmínky existence důvodů hodných zvláštního zřetele (tedy současně z důvodů hodných zvláštního zřetele prominout podmínky dle § 67 odst. 1 na základě § 67 odst. 7, i podmínku „oprávněné osoby“ dle ustanovení § 67 odst. 4).“* Citovaný rozsudek se týkal stěžovatelky, která měla za to, že odpovídá § 67 odst. 3 (samoživitelka, péče o děti), s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožnil a uvedl, že bylo v takovém případě nezbytné, aby správní orgány postavily na jisto, zda v jejím případě důvody hodné zvláštního zřetele byly přítomny nebo ne. U žalobce naproti tomu takový postup byl nadbytečný, a to nejen z hlediska § 67 odst. 4, ale i § 67 odst. 7 zákona. Žalobce, jak soud již uvedl, nebyl osobou dle odst. 2 ani 3. proto i kdyby mu byly pobytové podmínky dle odst. 1 odpuštěny, oprávnění dle § 2 nebo odst. 3 zákona by mu nebylo možné udělit. Zároveň soud dodává, že pokud by snad úvaha žalobce byla taková, že by mu z důvodu existence důvodů hodných zvláštního zřetele měly být odpuštěny obě podmínky dle § 67 odst. 1 zákona (dle logiky § 67 odst. 7 zákona) a zároveň by poté mělo být postupováno dle § 67 odst. 4 zákona, tedy z důvodu hodných zvláštního zřetele by mu měl být udělen trvalý pobyt, soud uvádí, že takovou „kumulaci“ důvodů zvláštního zřetele hodných zákonodárce jistě neměl na mysli. Splnění podmínek pro odst. 4 zákona nebylo možné suplovat za pomoci odst. 7.
36. I kdyby důvody hodné zvláštního zřetele u žalobce přítomny byly, potom by mu pouze na jejich základě nebylo možné udělit oprávnění dle odst. 4, neboť nesplnil pobytové podmínky dle odst. 1 a jejich splnění nešlo nahradit odst. 7. Zároveň by mu nebylo možné udělit ani oprávnění ve smyslu odst. 2 nebo 3 a 7, neboť nebyl osobou z těchto kategorií. V případě žalobce nemělo hodnocení existence přítomnosti důvodů hodných zvláštního zřetele zásadní význam, neboť ani jejich přítomnost by pro získání oprávnění nestačila. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č.j. 8 Azs 99/2023-65, dle kterého *ustálená judikatura NSS stojí na principu, že účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplněn. To znamená, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány (viz rozsudek NSS č. 5 Azs 320/2019-38, bod 19). Zákon o pobytu cizinců tedy staví do popředí princip plnění uložených povinností cizince – žadatele o pobytový status, přičemž je nepochybně v pravomoci suverénního státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat. Podmínky získání konkrétního pobytového oprávnění nejsou samoúčelné – naopak, jsou vázané na konkrétní účel pobytu (rozsudek NSS z 21. 7. 2023, č. 5 Azs 62/2023-46, bod 29). Závěr, že cizinec může získat pobytový titul, aniž by naplňoval jeho účel, by byl zjevně v rozporu s výše uvedenými principy. Jinými slovy, nesplňuje-li cizinec účel pobytu, o který žádá,*

nemůže si takový pobytový titul vynutit přes právo na soukromý a rodinný život (viz rozsudek NSS č. 5 Azs 320/2019-38, body 21 a 22).

37. K námitce žalobce o ohrožení života a zdraví v případě vycestování z důvodu povinnosti absolvovat vojenskou službu soud uvádí, že Česká republika je vázána mezinárodním závazkem *non-refoulement*. Ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje jako důvod znemožňující vycestování *důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí*. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, není ani uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě z území České republiky samo o sobě v rozporu se závazkem *non-refoulement*. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*se touto povinností neukládá navrátit se do země původu, nýbrž „jen“ vycestovat z území ČR. Dostát závazku non-refoulement lze přitom například i navrácením cizince do bezpečné třetí země. [...] V posuzované věci má stěžovatel k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit.*“ (Srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2025, č. j. 7 Azs 255/2024-46, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2025, č. j. 9 Azs 74/2025-53). Tím spíše není zamítnutím žádosti o trvalý pobyt uložena žalobci povinnost se vrátit do země původu, proto v řízení o žádosti o udělení trvalého pobytu není prostor pro uplatnění zásady zákazu navracení. K ochraně základních práv (např. práva na život či práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání) v důsledku povinnosti opustit území státu slouží jiné prostředky než žádost o vydání povolení k trvalému pobytu (viz např. bod 11 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2025, č. j. 7 Azs 237/2024-31, či bod 26 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2025, č. j. 9 Azs 74/2025-53).
38. Povolení trvalého pobytu není jediné pobytové oprávnění, které lze na území získat, je nejsilnějším pobytovým oprávněním. Žalobci nic nebrání v tom, aby si vyřídil jiný „slabší“ titul pobytového oprávnění, například vízum za účelem strpění pobytu, jakkoli je nutné připustit, že v případě jeho neudělení nebude žalobce oprávněn se domáhat soudního přezkumu. K tomu soud poukazuje na bod 51 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, dle kterého *i když cizinec nedosáhl na požadovaný pobytový titul, nemůže být k vycestování nucen, pokud by vycestováním došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je tedy na cizinci, zda využije možnosti požádat o vízum za účelem strpění na území ČR i přes méně výhodný status, který s takovým pobytovým oprávněním souvisí. Správní orgán je v takové skutkové situaci následně povinen cizinci tento pobytový titul udělit*. Jakkoli se městský soud se závěry rozšířeného senátu ztotožňuje, není schopen dohlédnout, jakým způsobem by se mohl cizinec u soudu domáhat ochrany před nerespektováním takové povinnosti správním orgánem.
39. V udělení víza žalobci brání jím tvrzená skutečnost, že mu v případě vycestování do země původu za účelem podání žádosti o pobyt u zastupitelského úřadu ČR bude zadržen a odveden do armády, kde má být dle tvrzení žaloby ohrožen jeho život. Zároveň nejen správní, ale i soudní praxe je velmi restriktivní ohledně prominutí osobního podání žádosti o pobyt podle § 169d odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Přesto má soud za to, že je nepřipustné, aby důvod pro jiné oprávnění k pobytu – zde udělení mezinárodní ochrany byl titulem pro udělení nejvyššího pobytového oprávnění trvalého pobytu, neboť by tak bylo pouze na uvážení cizince, který pobytový titul si vybere. Soud má za to, že v řízení o pobytu

či mezinárodní ochraně jsou posuzovány odlišné okolnosti, které mohou mít účinky pro obě řízení, ale nemohou se vzájemně nahrazovat.

40. Vypořádání žalované s odvolací námitkou absence podkladu ohledně ohrožení života žalobce v armádě soud považuje za exces, neboť správní rozhodnutí nelze opřít o podklady, které nejsou součástí správního spisu a následně tvrdit, že účastník byl s obsahem podkladu seznámen uvedením jeho obsahu, resp. zdrojů podkladu, v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vzhledem k výše uvedeným úvahám ohledně *non-refoulement* má soud za to, že daná vada nezakládá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná nebyla v řízení o žádosti o trvalý pobyt povinna posuzovat, zda žalobci hrozí v arménské armádě tvrzená újma v důsledku poměrů v armádě. V této souvislosti soud uvádí, že tvrzení o ohrožení života a zdraví v důsledku šikany v armádě dosud nebyla předmětem azylového řízení.
41. Ohledně zásahu do rodinného a soukromého života soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020 – 33, ve kterém soud uvedl: „V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nekladou v případech, kdy povolení nebylo uděleno, tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS ze dne 9. 11. 2011, čj. 9 As 71/2010-112, a ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015-30). Respektovat je navíc třeba i znění a smysl zákona, který stanoví pro získání pobytových oprávnění určité podmínky. NSS proto současně ve své judikatuře dodává, že udělení pobytového oprávnění (tím více trvalého pobytu, který představuje pobytové oprávnění nejvyšší) v situaci, kdy žadatel nesplňuje základní podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu jeho soukromého a rodinného života.*) V těchto případech je tedy namísto se ptát, jaký dopad bude mít pro žalobcův soukromý a rodinný život to, že nedostane právě trvalý pobyt. Ve výsledku totiž bude obtížné najít situaci, kdy bude nepřiměřeným zásahem právě neudělení trvalého pobytu, ačkoli žadatel nesplňuje jednu z podmínek pro jeho udělení (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, čj. 4 Azs 7/2017-36, nebo ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Azs 253/2016-30, bod 19). Muselo by jít o situaci zcela výjimečnou, ve které se nejspíše zároveň objeví nějaká „trhlina“ v systému zákona o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 15. 12. 2021, čj. 10 Azs 419/2021-46, bod 12). O takovou situaci ale nyní nejde a právě v tom pochybil krajský soud.“
42. Správní orgány provedly hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce posouzení v dostatečném rozsahu odpovídajícím dané věci, kdy nepřiměřený dopad ve věci žalobce zjištěn nebyl. Dle žalované takovým dopadem není dočasné oddělení žalobce od rodiny ani takovým dopadem být nemusí samotná délka pobytu na území, integrace do společnosti a studium na území. Žalovaná konkrétně zmínila: „Dočasné rozdělení rodiny odvolatele, ve které jsou všichni členové zletilí, není v rozporu s mezinárodními smlouvami, resp. Úmluvou, a je na rodině odvolatele, jak si po tuto dobu zajistí kontakt. Případná zvýšené finanční náklady spojené s vycestováním do země původu za účelem podání nové žádosti jsou přiměřené s ohledem na skutečnost, že odvolatel nesplnil podmínky pro vydání pobytového oprávnění. Současně, jak Ministerstvo vnitra uvedlo, odvolatel má i část rodiny v zemi původu. Komise doplňuje, že samotná délka pobytu na území, integrace do společnosti a studium na území nemusí být nepřiměřeným zásahem do života odvolatele.“ Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. K namítanému studiu žalobce soud dodává, že ani v tomto není nepřiměřenost, neboť žalobce nemohl na základě své nedostatečně vyřešené a nestabilní pobytové situace mít legitimní očekávání, že školu bude moci bez přerušení dokončit. Právě přerušení studia a

pokračování v něm po získání patřičného pobytového titulu pak může být jedno z řešení, jak žalobce své studium bude moci dokončit.

43. V rozhodnutí správního orgánu I. st. bylo uvedeno a shodně i dle žaloby má matka zaměstnaneckou kartu a bratr zde pobývá na vízum na strpění pobytu. V žalobě bylo doplněno, že bratr žalobce žádá shodně jako žalobce o trvalý pobyt. Zdejšímu soudu je z jeho činnosti známo, že bratr žalobce vede u zdejšího soudu obdobné řízení (sp. zn. 20 A 49/2024). Dle soudu je z popisu tohoto rodinného stavu žalobce evidentní, že jeho rodinní příslušníci žijící na území ČR nemají rovněž svůj pobyt dosud stabilně upraven, v případě bratra je naopak pravděpodobné, že bude ve stejné situaci jako žalobce, neboli že bude v případě nezískání žádného oprávnění k pobytu povinen v budoucnu ČR opustit, čímž by bratři následně mohli do vlasti vycestovat společně a posléze se například opět vrátit. Byť jsou oba studenti, neplyne dle soudu z ničeho, že by měli být nějak zásadně závislí na své matce nebo ona na nich, co se týče vzájemně nezbytné osobní přítomnosti za účelem např. péče o rodinného příslušníka.
44. Dále je možné odkázat i na další závěry obsažené v již výše zmíněném rozsudku NSS č. j. 10 Azs 348/2020-33, podle kterého *„je tedy namístě se ptát, jaký dopad bude mít pro žalobcův soukromý a rodinný život to, že nedostane právě trvalý pobyt. Ve výsledku totiž bude obtížné najít situaci, kdy bude nepřiměřeným zásahem právě neudělení trvalého pobytu, ačkoli žadatel nesplňuje jednu z podmínek pro jeho udělení (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. 4 Azs 7/2017-36, nebo ze dne 1. 12. 2016, č. 9 Azs 253/2016-30, bod 19). Muselo by jít o situaci zcela výjimečnou, ve které se nejspíše zároveň objeví nějaká „trhlina“ v systému zákona o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 15. 12. 2021, č. 10 Azs 419/2021-46, bod 12). Ačkoliv je zřejmě pravdou, že žalobce je v České republice do určité míry integrován, nejedná se o Nejvyšším správním soudem zmiňovanou výjimečnou situaci. Existuje zájem státu na tom, aby pobytové oprávnění s nejvyšším standardem bylo udělováno pouze v případě splnění podmínek stanovených zákonem. Zásah do soukromého a rodinného života je na místě shledat nepřiměřeným pouze ve výjimečných situacích ospravedlňujících nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (přiměřeně srov. např. bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, či bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2025, č. j. 7 Azs 14/2025-38).*
45. Žalovaná v napadeném rozhodnutí správně dovodila, že dočasné rozdělení rodiny, ve které jsou všichni členové zletilí, není v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Je na členech rodiny, aby si zajistili vzájemný kontakt. Česká republika nemá povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu. Brát v úvahu je třeba extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry cizinec může svůj rodinný a soukromý život realizovat v zemi původu, resp. do jaké míry je přijímající stát povinen umožnit mu přenést rodinný a soukromý život na území. Podmínky pro aktivaci tohoto extrateritoriálního účinku jsou přitom velmi přísné (srov. např. bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, či bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 124/2021-35). Prosté konstatování o pobytu na území od 15 let (po dobu 8 let), znalosti jazyka, existenci sociálních a ekonomických vazeb a pobytu matky a bratra na území není bez dalších relevantních skutečností postačující pro závěr o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života neudělením trvalého pobytu.
46. Námitku nepřezkoumatelnosti soud neshledal, ostatně žalobce své námitky směřoval do věcné polemiky s argumentací správních orgánů. Shodně soud nenalezl takovou vadu

nedostatečného skutkového zjištění, která by vedla ke zrušení rozhodnutí, jestliže vada absence podkladu pro přijetí závěru o nepřítomnosti ohrožení žalobce při výkonu vojenské služby v armádě neměla vliv na zákonnost rozhodnutí z výše uvedeného důvodu irelevantnosti v řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.

47. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalované náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 12. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce